

За достиганieto на цѣльта си обаче Бонапартъ се облягаше най-вече на военния си престижъ. „Една побѣда ще ми даде възможностъ да направя всичко което по-искамъ“, казваше той на брата си Юсифа.

Новия началникъ на държавата, слѣдъ като стъпи на власть прибърза твърдѣ искусно да прояви готовностъ за сключване всеобщъ миръ. Неговата умѣренностъ можаше да му заслужи само похвала, и ако опитътъ му не сполучаше, което можаше да се прѣдвиди, народа нѣмаше да се скъпи да даде нужднитѣ разности за война, прѣдприета въ името на справедливостта и на народното единство.

Тѣй и стана. Англия и Австрия му доставиха желанния прѣдлогъ и той можа да обнародва слѣдующата прокламация.

„Първия консулъ обѣща миръ; той ще иде да го завоюва съ войницитѣ си; той се кълне, че ще се сражава само за благополучието на Франция и за спокойствието на свѣта“.

Всичкитѣ младежи отъ двадесетъ годишна възраст бѣха свикани подъ знамена, и бѣше обявено че тоя департаментъ, който внесе въ авансъ най-големата частъ отъ слѣдуюмитѣ отъ него данъци, въ негова честь ще се нарѣче една отъ парижскитѣ площади. Тая честь се падна на Вогезския департаментъ.

„Нека първия Консулъ на Републиката да се върне побѣдителъ и миротворецъ!“ Таквъзъ бѣше изказаното желание отъ Трибуната и повторено отъ Законодателния Корпусъ.

Първия Консулъ тръгна отъ Парижъ на 6-й май 1800 год. подъ прѣдлогъ, че ще прѣглѣда резервната армия въ Дижонъ; слѣдъ това той стигна въ Женева и Лозана. Походътъ бѣше блѣстящъ, поразителенъ, но отблѣзанъ съ единъ видъ театралностъ, прѣсмѣтната непременно за да омай народното въображение.